

provokacija

mirodrag kajtez

...skupljaju se na me silni...
PSALMI DAVIDOVI 59, 3

Jedan. Kakav zatiljak, kakav *cutis rhomboidalis nuckae* kod naše Kućepaziteljice. Skupljala je kosu u pundu sa nehađnošću kakvom se, nakon što se na sebi uoči prvi simptom, posle godinama prati patogeneza profesionalnog obolenja. Staz soga zatiljka je na taj način neodgovorno izgala mome konspirativnom pogledu što mi ga je omogućio slučaj da dobijem sobu iznad njenog omiljenog prozora. Nedužan, naravno, ne želete ovim nikome da se pravdam: tu okolnost nisam preterano zloupotrebjavao, uprkos velikom izazovu.

Dva. Kućepaziteljica je sa nepogrešivim automatizmom po ko zna koji put toga, kao uostalom i svakog dana, samo donekle nesvesne, naceremonijalnije, čim bi je u ledima osetnje žignulo, spretno protresla spljošteno, izlizano jastuče, pa ga ponovo, isteglivši se usput, vratila na prozorsku dasku i smestila se udobnije izdišući sa olakšanjem u ograničenoj dozi.

Tri. Tri nedefinisana deteta odavno joj više nisu zaokupljala nanelektrisanu pažnju – ni jednoobraznošću svojih obličja ni gotovo fanatičnim sedenjem na kamenom zidiću njene ograde. Kroz šipke su proturili rudimentirane udove i satima se već neumorno nogatali, otklanjanjući Kućepaziteljicino prvobitno sažaljenje prema tim jadnim nožicama koje su je prevarile da nisu dorasle nerazumljivom zadatku strajnosti.

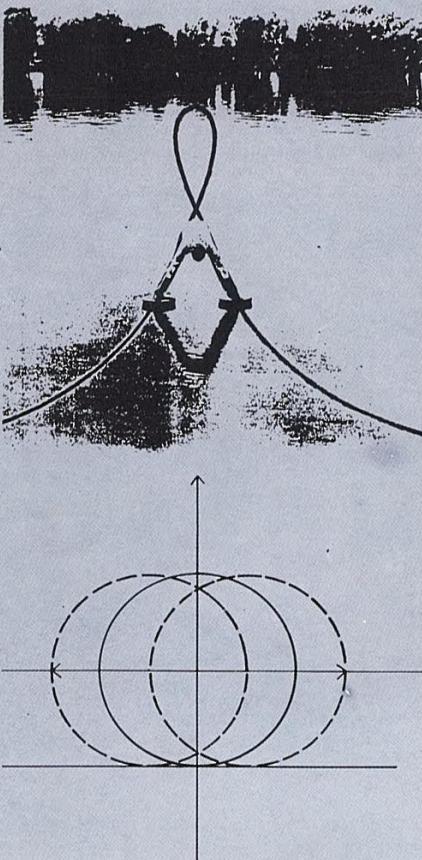
Četiri. Ni od koga Nedefinisana deca nisu tražila podršku, jer da je bilo tako, uveliko bi se obeshrabrla, ali, u nekoliko navrata su se osvrnula, istina, zevajući mikrostomski, na Nekoga(!) s čijim je rezervisanim štetuckanjem u blizini čitav dečji angažman bio u nužnoj vezi. Kućepaziteljica je o vrsti i logici te veze mogla samo da nagada, za što joj nije nedostajalo sklonosti potkrepljene iskušeničkim samouvažavanjem.

Pet. Suočila se, uz sve nedorečenosti, sa Triangularnom Starateljkom i idejom Triangularne Starateljke.

Sest. Stvar se zakomplikovala, otišla predaleko, mnogo dalje od jednosmernog cirkusa, cirkusa. Kućepaziteljica je sve rede protresala ispresovano jastuče, na uštrb zdravlja sopstvenih leda odrekla se i kratkih, relaksirajućih pauza, potcenjujući i ostale distorzivne pretnje. U taboru Triangularne Starateljke stanje je bilo redovno: glasio bi rapport neveštog izvidnika (s obzirom na rastojanje, ne bi mu trebalo zameriti). Medutim, Kućepaziteljicom budnom oku, fiksiranom na onoj oskudnoj putanji licašća na granici razgovetnosti, nisu promakli, zaklela bi se, ni:

tuga koja je prerastala u molečivost, nekombinovanu lukavstvo, trijumfalna osornost, bedastoća bez ustezanja, ni ta ni što toliko drugih, zbujujućih razmetanja, koja kada su bila upućena na odredenu adresu.

Sedam. Revnosno zanimanje nesvakidašnjim svatima do kasnog popodneva postepeno se preobražavalo u sve beznadežnije iščekivanje pomicanja sa mrtve tačke, antiklimaksa, bilo čega. Koliko se još moglo nadati nekakvoj zaslужenoj nadoknadi, nigradi koja joj se neće uskratiti kada za to

* likovni prilozi u ovom broju: dragan majović

dode vreme. A samo se još stoga, nikako iz pohlepe, nije odlučivala da preduzme nešto što bi se s njene strane, kao nadležne, podrazumevalo. I, na vrhuncu, zar ne bi bilo kukavički da se nakon svega preda, baš tako: preda.

Osam. Nema na ovome svetu pravednosti.

Devedet. Nije je ostavljalo ravnodušnom što **njeni** stanari po povratku iz vikendaške šetnje Parkom, sa umnogome obnovljenom pažnjom, ne prave razliku i u prolazu ih obe jednako uljudno, uglađeno pozdravljaju. Nemoguće je bilo zanemariti tu poraznu činjenicu i tim pre je, ne brinući o posledicama, Kućepaziteljica iz sebe crpla nove, poslednje impulse, dok su je, počev od prvog mraka, oči polako ali sigurno izdavale, što ju je primoralo da do krajnjih fizičkih verovatnoča isturi svoj i onako preforisani organizam kroz prozor. Treptala je poput stare i inspirativne lutke u posustaloj ruci bakoslovca.

Deset. Kada je na jedvile jado primetila i **naočitog stanara odgore** i to ne ni zato što se pred kapijom sableo i pružio koliko je dugačak, već što se nakon nespretnog konsolidovanja svojih ispreturnih krakova zapanjujućom četvoronošnom brzinom, bežeći pred sramotom, dočepao pansiona, shvatila je svu poželjnost jednostavnog i neumoljivog zaborava: i šašave, Nedefinisane dece i Triangularne Starateljke. Okaniti se čoravog posla!

Jedanaest. Spremna da se pomiri i sa sobom i svetom, kako je znala i umela razmestila je postelju i, odgegavši se kao sra-

ćunatim kusurom snage da proveri stražnja vrata, legla je da zasluzeno počine.

Dvanaest. Nek se vratre u veče, laju kao psi, i idu oko grada.

Trinaest. San je počeo da je savladuje pa se veoma prepala opomenuvši se na kućepaziteljsku dužnost, na nezaključana **glavna** vrata. Što je preteklo od dnevne svetlosti sada se patološkom nežnošću uvlačilo u sobu. Uspravila se u krevetu čikljeći u neizute papuce na svojim oteklim i pomodrelim nogama nad čijom se sudbinom, onako bunovna, silno sažalila. A krivci ostadoše nekažnjeni.

Cetrnaest. Raspi u gnev, raspi, da ih ne-ma.

Petnaest. Zatabanalala je huškajući nadahnuto, naprečac rešena da slavno okonča dan. Pouzdana se pre svega da neće biti neophodno i izvršiti ovaj nepromišljeno dati zavet, i da su oni poklisari pomenutosti posliši da zaigraju i pred drugim kućama.

Šesnaest. Kako je, dakle, Kućepaziteljica mogla i da pretpostavi da pretinja jednom praktično bezričnom pohodu od kojeg je ona s punim pravom očekivala da je konačno glorifikuje i pruži joj zadovoljstvu, da pretinja takvom pohodu ima išta zajedničko sa prozaičnošću razdešenosti funkcija njenih sopstvenih organa. Samouvereeno je otvorila vrata i tada je do izražaja došla sva težina te unutrašnje diverzije: potpuno ju je obezoružala, dotukla. Začula je svoj preteći glas, itekako: tupo i usamljeno odzvanjao joj je u glavi; videla je svoju ruku, izvanredno pouzdanu u regularnim okolnostima, kako se savija u laktu i podiže sporo ali temeljito, da bi u jednom trenutku ta samostalna i svojevoljna ruka izvršila pokret dozivanja.

Sedamnaest. Kod kapije je nepomična si-lueta pokroviteljstva Triangularne Starateljke nad Nedefinisanom decom u stabilnoj formaciji sa svoje strane i još jednom, potvrdila suvišnost bilo čijeg dušobrižništva prema tim bicencima rudimentarnih udova.

Osamnaest. Pravednosti ima.

Devednaest. Krenulo je približavanje. Pomrčina je uslovjavala način razmetanja: Triangularna Starateljka njihala je kukomu, perverzno praćena svitom, kao da se uputila ka predomiljenom ljubavniku komme je namenila gorku pilulu kompromisa.

Dvadeset. Trajalo je večnost. **Postupnost predstavljanja** trebalo je da se ispunjava iz koraka u korak, ali je svaki korak uzdavan do časa kada bi dejstvo svetlosti iz nekoga udaljenoga kućnog izvora bivalo eliminisano zgušnjavanjem mraka. Naposletku, stale su tête-a-tête jedna legenda i jedna obezoružana žena, pred peripetijskom publikom. A zatim je usledio onaj dodatni, udešeni korak zbog kojeg se Kućepaziteljica moralila, tačno da toliko, povući s vrata, što nije bilo u vezi sa neposlušnošću njenih organa.

Dvadeset jedan. Kakav zatiljak, kakav **cutis rhomboidalis nuckae** kod naše Kućepaziteljice.